

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Βαΐα Γεωργιαννάκη

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 28, 2019

Γεννήθηκε στο χωριό Ριζοβούνι της Λάκκας Σουλίου του νομού Πρεβέζης, τό 1927. Ήταν δίδυμη με μία άλλη αδελφή, η οποία όμως δεν έζησε.

Η μητέρα της Φωτεινή έφυγε και αυτή πολύ νωρίς για τους ουρανούς, πέφτοντας από μία έλιά όταν τό βρέφος της ήταν σαράντα ημερών. Ο πατέρας της ξαναυμφεύθηκε και απέκτησε άλλα τρία παιδιά.

Η Βάγια σεβόταν πολύ τήν μητριά της. Ως μεγαλύτερη πού ήταν, φρόντιζε για όλα. Ήταν μικρομάνα και έτρεχε παντού· στά γίδια ξυπόλυτη επάνω στό βουνό, στά χωράφια νά σκαλίση, στό δάσος νά κόψη και νά κουβαλήση ξύλα κ.λ.π. Ήταν πολύ γερό κορίτσι και τόσο φιλότιμη και εργατική πού έτρεχε σέ όλες τίς δουλειές πρώτη.

Παντρεύτηκε μικρή και τό 1947 γεννήθηκε τό πρώτο της παιδί. Συνολικά απέκτησε έξι παιδιά. Ήταν χαρούμενος άνθρωπος και ζωντανή γυναίκα ώστε όλοι στό χωριό τήν θαύμαζαν.

Ένα από τά παιδιά της αρρώστησε βαρεία. Οί γιατροί δεν μπορούσαν νά του προσφέρουν καμιά βοήθεια. Ως μάνα πονούσε πολύ για τό παιδί της και ήταν έτοιμη και τήν ζωή της νά θυσιάση. Έπαιρνε τό παιδί στην πλάτη και ανέβαινε στά βουνά και πήγαινε ώρες ποδαρόδρομο σέ Μοναστήρια και Έκκλησίες της περιοχής, για νά τό γι-ατρέψη.

Ζώντας έτσι καθημερινά μέσα σ' αυτόν τόν πόνο, βλέπει στον ύπνο της μία γυναίκα η οποία της είπε: «Νά πάρης τό παιδί σου και καθαρά ρούχα και νά έρθης στό σπίτι μου. Εκεί θά κατέβεις πολλά σκαλοπάτια στό αγίασμα, θά πλύνεις τό παιδί, θά τό αλλάξεις, θά πάρεις παπᾶ νά λειτουργήση και τό παιδί θά γίνει καλά».

Τήν άλλη ημέρα είπε τό όνειρό της στόν σύζυγό της ό όποϊος τήν άποπῆρε καί τήν μάλωσε νά μήν πιστεύη σέ όνειρα καί φαντασίες. Ἡ Βάγια όμως δέν ήσύχαζε. Ρώτησε καί τελικά έμαθε ότι ύπάρχει μία τέτοια Ἐκκλησία στό άπέναντι χωριό στους Κομποτιάδες-Άμπελιά. Πράγματι σώζεται ό μικρός ναός τῆς άγίας Παρασκευῆς, μνημεϊο τοῦ δεκάτου αϊώνος. Πίσω άπό τό ναό ύπάρχει μία μεγάλη σπηλιά άπ' όπου μία σκάλα μέ πολλά σκαλοπάτια όδηγεϊ στό άγίασμα τῆς άγίας Παρασκευῆς πού τρέχει σάν ποτάμι. Μόλις τό έμαθε παίρνει τό παιδί της καί άνεβαίνει στό βουναλάκι τῆς άγίας Παρασκευῆς. Ἐκεϊ βρῆκε τήν σπηλιά, τά σκαλοπάτια καί τόν τόπο, όπως τόν είχε δεϊ στό όνειρό της. Ἐλouse τό παιδί, λειτούργησε τό Ἐκκλησάκι καί τό παιδί έγινε άμέσως καλά.

Ἡ σιδερένια της ύγεία όμως πολύ γρήγορα έμελλε νά γίνη θρύψαλα. Κάποτε ή Βάγια πῆγε στήν βρύση νά πλύνη καί λιποθύμησε. Ἐκτοτε λιποθυμοῦσε συχνά καί ή ζωή της έγινε μαρτύριο. Λιποθυμοῦσε στό σπίτι, στήν Ἐκκλησία, στό χωράφι, στό δρόμο. Ἐχάνε τελείως τίς αϊσθήσεις της, έπεφτε κάτω καί μετά άπό λίγη ώρα συνερχόταν.

Τά μικρά της παιδιά ζοῦσαν καί αυτά τό μαρτύριό τους. Ἐβλεπαν τήν μάνα τους νά ύποφέρη καί αυτά άπό πάνω της έκλαιγαν νομίζοντας ότι πέθανε. Πάντοτε όμως καταλάβαινε όταν θά λιποθυμοῦσε, γι' αυτό τά προειδοποιοῦσε, τά καθησύχαζε καί τά έλεγε: «Θά άρρωστήσω, νά μήν φοβηθῆτε, νά μέ άφήσετε καί έγώ θά συνέλθω μόνη μου».

Τί ἦταν αυτό πού πάθαινε; Ἡ θεία της πού τήν έζησε άπό μικρό κοριτσάκι, τό άποδίδει στήν πείνα. Ζοῦσε μέ τόση φτώχεια καί πείνα πού γιά τά σημερινά δεδομένα εἶναι άπίστευτο. Ἡ οικογένειά της ἦταν ή πιο φτωχή στό χωριό καί τήν ίδια τήν άποκαλοῦσαν “φτωχοβάγια”.

Άλλά στό μαρτύριο αυτό προστέθηκε καί ένα άλλο ψυχικό μαρτύριο άπό τούς άνθρώπους, πιο όδυνηρό. Στο χωριό μερικοί χαιρέκακοι άνθρωποι «προσέθηκαν επί τό άλγος τῶν τραυμάτων»[1] της, επιδίωξαν δηλαδή νά τήν βγάλουν τρελλή γιά νά τήν κλείσουν σέ τρελλοκομεϊο στήν Κέρκυρα.

Άλλοι στό χωριό τήν άπέφευγαν σάν νά ἦταν λωβιασμένη καί κορόϊδευαν τά παιδιά της. Μόνον αυτός πού τά έζησε μπορεϊ νά καταλάβη τί σημαίνουν αυτά γιά μία τρυφερή παιδική ψυχή καί πόσο άβάσταχτος ἦταν ό πόνος γιά μία μητρική καρδιά, ή όποια υπέφερε περισσότερο γιά τά παιδιά της παρά γιά τόν έαυτό της.

Άλλά ή Βάγια ἦταν άνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί άντεξε. Σήκωσε αυτόν τόν σταυρό πού τῆς έδωσε ό Κύριος μέ πολλή πίστη, ύπομονή καί ταπεινώση. Ποτέ δέν γόγγυξε, δέν τά έβαλε μέ τόν Θεό. Ταπεινά έσκυβε τό κεφαλάκι της στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σάν άνθρωπος ὤρες-ὤρες λύγιζε, έκλαιγε, παραπονιόταν καί πικραινόταν, ιδιαίτέ-

πως όταν κάποιοι μέ την στάση τους την έξουθενωναν και επιχειρούσαν να της κάνουν κακό. Αλλά ο καλός Θεός πού είναι ο Θεός των καταφρονημένων, των άδικουμένων και των πονεμένων, ποτέ δεν την άφησε μόνη της. Την προστάτευε πάντα, της έδινε δύναμη και κουράγιο για νέες δοκιμασίες.

Τό βράδυ άναβε τό καντηλάκι μπροστά στό είκονοστάσι. Αφοϋ πρώτα έβαζε τόν μικρό γυιό της να κάνει τόν σταυρό του, τοϋ έτοιμάζε να κοιμηθῆ, μέ μητρική δέ τρυφερότητα τόν καληνύχτιζε και τόν φιλοϋσε. Πήγαινε ύστερα μπροστά στις εικόνες και έκανε την προσευχή της.

«Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, Αφέντη μου. Δοξασμένο τό όνομά Σου. Παναγία μου, φύλαξε τά παιδιά μου και όλον τόν κόσμο». Στο τέλος έβγαζε κι έναν αναστεναγμό «ώϊ, μαννούλα μου». Ύστερα άρχιζε να κάνει μετάνοιες στρωτές μέχρι κάτω μέ σταυρούς. Κατόπιν έσκυβε κάτω τό κεφάλι της σιγοψιθυρίζοντας τις ύπόλοιπες αλάλητες προσευχές της.

Στήν Έκκλησία πήγαινε πάντα όλες τις Κυριακές και τις Έορτές, και κρατοϋσε όλες τις άργίες σχολαστικά.

Όταν ο παπῶς διάβαζε τό Ευαγγέλιο μπροστά στην Ώραία Πύλη, πήγαινε, γονάτιζε κάτω από τό Ευαγγέλιο και έβαζε τό πετραχήλι πάνω στό κεφάλι της. Όταν τελείωνε ή ανάγνωση τοϋ Ευαγγελίου, φιλοϋσε τό πετραχήλι, τό Ευαγγέλιο και τό χέρι τοϋ παπῶ μέ πολλή ευλάβεια.

Έπειδή λιποθυμοϋσε και μέσα στην Έκκλησία, της έλεγαν μερικές γυναϊκες να σταματήσει να έκκλησιάζεται επειδή την έπιαναν, όπως έλεγαν, τά κεριά, τό λιβάνι και δεν είχε καθαρό άέρα αλλά αυτή τούς άπαντοϋσε:

«Έμένα και να μέ σκοτώσετε, δεν μπορεί κανένας να μέ βγάλη μέσα από τό σπίτι τοϋ Θεοϋ, θά πηγαίνω και άς πεθάνω».

Αλλά οι δοκιμασίες τοϋ Ίώβ δεν έχουν τελειωμό για την Βάγια. «Όν αγαπῶ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υιόν όν παραδέχεται»[2].

Μία ήμέρα στό σχολείο ένα από τά παιδιά της έπαιζε μέ μία μπάλλα λερωμένη και μολύνθηκε. Όταν ήρθε στό σπίτι δεν τό είπε στην μάνα του για να τό λούση, αλλά ξάπλωσε τό βράδυ κάτω στρωματσάδα μαζί μέ τά άλλα παιδιά και τό πρωί ξύπνησαν τά παιδιά της όλα μέ σπυριά στό κεφάλι. Από την στενοχώρια της μόλις τά είδε, έπαθε ισχυρό νευρικό κλονισμό. Στενοχωρήθηκε τόσο πολύ πού δεν άντεξε, ξαναρρώστηκε και γι' αυτό την έστειλαν στό Νοσοκομείο. Τά παιδιά της τέλος τά έστειλαν στην Αθήνα στό Νοσοκομείο Συγγροϋ όπου και θεραπεύτηκαν, αλλά όταν γύρισαν στό χωριό μέ τά λίγα μαλλάκια τους όλοι τά απέφευγαν άκόμη και οι συγγενείς για να μήν

κολλήσουν. Κανένας δέν άνοιξε τό σπίτι τους νά πάρη τά παιδιά παρά μόνο μία ξαδέλφη της (τού Θωμά Χρηστιά ή μάννα) τά πήρε καί τά φρόντισε μέ άγάπη ώσπου νά έρθη ή μάννα τους.

Νέα όμως φουρτούνα ξεσπάει έπάνω της. Είχε γεννηθῆ καί τό τέταρτο παιδί της, ή Έλενίτσα. Θα ήταν μέχρι δύο χρόνων. Η μάννα έλειπε καί πάλι άρρωστη στό Νοσοκομείο. Η Φωτεινή, ή μεγάλη άδελφή πού θα ήταν καί αυτή 5-6 χρόνων, έκτελοῦσε χρέη μάννας, νοικοκυράς καί φρόντιζε καί τήν μικρή. Έκεί πού τό είχε στήν κούνια καί τό κουνούσε, αυτό έκλαιγε συνέχεια. Τό τάϊσε αλλά αυτό πάλι έκλαιγε. Τέλος σταμάτησε τό κλάμα καί νόμισε ότι τό μωρό άποκοιμήθηκε. Άργότερα ήρθε ή νουνά τῆς Έλενίτσας γιά νά δῆ τί κάνει τό κοιτάζει, τό πιάνει αλλά τό μικρό είχε πεθάνει. Σάν άγγελουδάκι έφυγε γιά τούς ουρανούς.

Άφου τήν θάψανε, άργότερα πήγε ό σύζυγός της νά παραλάβη τήν Βάγια από τήν Ηγουμενίτσα. Μέ τά πόδια πήγε καί μέ τά πόδια γύρισαν στό χωριό, βουνό-βουνό ήμέρες ποδαρόδρομο. Στό Νοσοκομείο τήν είχαν περιποιηθῆ. Έφαγε λίγο καλό φαγάκι καί πήρε έπάνω της, όταν δέ γύρισε στό χωριό ήταν πολύ όμορφη, όπως τούς φάνηκε. Αύτή όμως μέ άγωνία καί άνησυχία ζητούσε νά δῆ τό παιδί. Ο πατέρας τήν ξεγελοῦσε προσπαθώντας νά μήν τῆς πῆ τό δυσάρεστο καί θλιβερό αλλά τῆς έλεγε ότι είναι στους παππούδες στήν Φιλιπιάδα. Έτρεξε εκεί όπου έμαθε τήν αλήθεια ότι πέθανε ή Έλενίτσα, καί ειπε: «Α! καλά τό είχα δει έγώ στον ύπνο ότι πέθανε τό παιδί μου καί σεΐς μέ ξεγελάσατε!».

Τήν έκλαιγε άπαρηγόρητα. Καί όταν τῆς έλεγαν φτάνει πιά, πέρασαν τόσα χρόνια, άπαντούσε: «Η μάννα ποτέ δέν ξεχνάει τό παιδί της όσα χρόνια καί αν περάσουν».

Παρά τίς τόσες μεγάλες φουρτούνες πού είχε περάσει στήν ζωή της, δέν ήθελε νά δείχνη τόν πόνο της καί έκρυβε μέσα της τόν μεγάλο σταυρό πού σήκωνε. Δέν ήθελε νά τήν λυποῦνται καί νά τήν παρηγοροῦν γι' αυτό καί συμμετείχε σ' όλες τίς χαρές καί τίς λύπες τού χωριού.

Στούς γάμους πήγαινε πάντοτε πρώτη μέ τό δῶρο της. Όταν τῆς έλεγαν, «βρέ Γιώργαινα, τί τό θέλεις έσύ τό δῶρο, φτωχεια γυναΐκα, έσένα κανέναν δέν σε παρεξηγεΐ», τότε αυτή έλεγε: «Όχι, ή φτώχεια, φτώχεια καί ό γάμος, γάμος. Είναι υποχρέωση, έγώ ας μήν έχω νά φάω, τό δῶρο μου θα τό πάω καί θα τούς ευχηθῶ».

Καί όχι μόνο πήγαινε αλλά καί έσερνε πρώτη τόν χορό καί τραγουδοῦσε. Χόρευε πολύ ώραΐα, τούς παραδοσιακούς χορούς τού χωριού καί όλοι δέν πίστευαν στα μάτια τους, πώς μία γυναΐκα μέ τόσα βάσανα εύρισκε τό κουράγιο καί νικοῦσε τόν έαυτό της.

Επίσης τῆς άρεσαν πολύ οι γιορτές πού γίνονταν στό Σχολείο. Πήγαινε μέ λαχτάρα

νά άκούση τά παιδιά πού έλεγαν τά ποιήματα στις Έθνικές Έορτές, πού έπαιζαν τά δράματα καί τραγουδοῦσαν.

Όλη της όμως ή ψυχή καί ή καρδιά ήταν δοσμένη στην Έκκλησία, στις γιορτές καί στά πανηγύρια πού γίνονταν στά διάφορα έξωκκλήσια του χωριού: Στην Παναγία στό Καστρί, στην άγία Μαρίνα, στην άγία Παρασκευή, στην άγία Σοφία, στον προφήτη Ηλία, στην Παναγία του Λαπόβου, στον άγιο Δημήτριο στην Φιλιππιάδα κ.ά.

Έκει όμως όπου έλαμπε από χαρά ήταν τά Χριστούγεννα, στην γιορτή του γιου της, καί την Μ. Έβδομάδα, όταν άρχιζε τις έτοιμασίες για την Λαμπρή, τό Πάσχα.

Κάποιο έτος έστειλε τον μικρό της γιό νά κόψη κόκκινα τριαντάφυλλα από τις τριανταφυλλίες για νά τά πᾶνε στον Έπιτάφιο την Μεγάλη Παρασκευή. Πηγαίνοντας για την Έκκλησία ο μικρός από άφέλεια τά μύρισε. Τότε άμέσως του δίνει μία-δυό στά χέρια καί του λέγει: «Μήν τά μυρίζης, παιδί μου, δέν κάνει. Θα τά πᾶμε στον Χριστό τά τριαντάφυλλα καί πρέπει νά είναι άμύριστα, καθαρά καί άγνά. Γρήγορα, πέταξέ τα καί τρέξε νά κόψης άλλα».

Καί στον Έπιτάφιο άν δέν περνοῦσαν τρεις φορές σταυρωτά κάτω από τό τραπέζι μπουσουλώντας τά παιδιά της για νά πάρουν εύλογία, δέν τά άφηνε νά βγοῦν έξω από την Έκκλησία.

Ήταν στοργική καί πολύ τρυφερή μάνα γιατί είχε πονέσει πολύ για τά παιδιά της. Γι' αυτά μέ χαρά έστερείτο τά πάντα, μόνο ήθελε νά τά έχη κοντά της.

Η αύτοθυσία της ήταν μεγάλη. Όταν την πήγαιναν στό Νοσοκομείο, καθόταν λίγο καιρό, μόλις δέ δυνάμωνε λίγο καί ένιωθε τον έαυτό της καλύτερα, δέν μπορούσε κανέννας νά την κρατήσει μέσα, ούτε γιατροί ούτε νοσοκόμες. «Θά φύγω», έλεγε, «θά πάω στά παιδιά μου, μ' έχουν ανάγκη». Έφευγε καί έρχόταν από την Φιλιππιάδα μέ τά πόδια. Νύχτα έφτανε, χτύπαγε νά της άνοιξουν καί τή νόμιζαν φάντασμα.

Έκει όμως πού ξεπέρασε τελείως τον έαυτό της ήταν ή μέριμνά της για τά κορίτσια της. Προαισθανόταν τον θάνατό της καί ζούσε μέρα-νύχτα σχεδόν μέ την μνήμη του θανάτου. Ήθελε προτού πεθάνη νά έχη τακτοποιήσει τά προικιά των κοριτσιών.

«Όταν κλείσω τά μάτια μου», έλεγε, «θέλω τά παιδιά της Βάγιας νά τά έχουν όλα, νά μή τους λείπη τίποτα». Είχε πολύ φιλότιμο καί μεγάλη λεπτότητα μέ εύαισθησία στις ύποχρεώσεις της. Έτσι μ' αυτήν την άγωνία καί την μέριμνα είχε καταδικάσει τον έαυτό της σχεδόν σε άσιτία για νά μπορέση νά κάνει λίγες οικονομίες για τά παιδιά της. Της είχαν βγάλει μία συνταξούλα ως άρρωστη πού ήταν. Μόλις έπαιρνε την συνταξούλα της πήγαινε κατ' εύθειαν καί άγόραζε νήματα. Καθόταν ύστερα ώρες καί χτυπούσε στον άργαλειό για νά ύφάνη τά προικιά των κοριτσιών της πού καί χορ-

τᾶτος νά εἶναι κανεῖς δέν ἀντέχει καί πολύ.

Ἡ Βαΐα σέ ἡλικία 35 ἐτῶν

Τά χέρια της δούλευαν πάντα ἀσταμάτητα. Στόν δρόμο πού πήγαινε γιά τό χωράφι, κρατοῦσε τίς γίδες καί συγχρόνως ἔπλεκε καί καμμιά φανέλλα ἢ ἔγνεθε μέ τήν ρόκα της.

Ἄν καί ἦταν πολύ φτωχειά, εἶχε πολύ καλή καρδιά καί ἀγαποῦσε νά δίνη ἐλεημοσύνες ὅσο μπορούσε. Πάντα ἀπ' αὐτά πού εἶχε πρῶτα ξεχώριζε ἕνα μερίδιο καί τό ἔστελνε σέ διάφορες οἰκογένειες, καί ἄς εἶχε αὐτή μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπ' αὐτές. Εἶχαν ἕνα μικρό χωραφάκι κάτω ἀπό τό Καστρί τό Μοναστήρι, ὅπου φύτευαν ὅλα τά καλοκαιρινά. Πήγαινε νά τά ποτίση μία ὥρα δρόμο μέ τό ἄλογο. Μάζευε τά κηπευτικά καί μέχρι νά τά πάη στό σπίτι της τά περισσότερα τά μοίραζε ἐλεημοσύνη. Ἦταν ἀγράμματη, ὅμως δίδασκε πράττουσα καί προσπαθοῦσε νά μεταδώσῃ στά παιδιά της τό πνεῦμα τῆς ἐλεημοσύνης. Μία φορά κρεμάστηκε μία γίδα τους ἐκεῖ πού βοσκοῦσε στά βράχια, ἀλλά πρόλαβε ὁ γείτονας καί τήν ἔσφαξε. Τότε παίρνει σχεδόν τήν μισή γίδα, τήν βάζει σ' ἕνα σακκί καί τήν πηγαίνει σέ μία ξαδέλφη τοῦ συζύγου της. Ἡ γυναῖκα αὐτή πολύ συχνά τήν πρόσβαλλε καί τήν πίκραινε μέ τήν στάση της, διότι ἤθελε νά ἀνακατεῦεται στά οἰκογενειακά της. Ἐκείνη τότε συγκινήθηκε καί ἄλλαξε συμπεριφορά.

Έκεί όμως πού ήταν υπέροχη, ήταν ή επικοινωνία μέ τούς άλλους. Όλους στό χωριό τούς άγαπούσε καί συνήθιζε πρώτη αύτή, σάν νά ήταν μικρότερη, νά χαιρετά.

Ήταν ντυμένη πάντα στά μαύρα άπό τά τριάντα της χρόνια. Είχε επάνω της μία πηγαία γλυκειά ευγένεια, μέ σεβασμό πρός τούς άλλους καί ευλάβεια στά θεία.

Τελευταία υπέφερε άπό λευχαιμία. Συχνά έκανε έμετούς. Ό,τι έτρωγε τό έβγαζε καί ή κοιλιά της πρηζόταν. Αυτό φαίνεται τό είχε χρόνια πού τήν βασάνιζε καί επηρεάζε καί τήν όλη υγεία της γι' αυτό είχε μεγάλη άδυναμία στόν όργανισμό της. Τήν έστειλαν πρώτα στό Νοσοκομείο τής άγίας Όλγας στή Ν. Ίωνία. Ύστερα νοσηλεύτηκε στό Νοσοκομείο του άγίου Σάββα στήν Αθήνα. Οί γιατροί τής είχαν πει νά πηγαίνη κάθε έξι μήνες γιά έξετάσεις, νά τρώη καλά, νά ξεκουράζεται καί νά μή στενοχωριέται. Μόλις όμως γύριζε στό σπίτι ριχνόταν στίς δουλειές του σπιτιού, στά ζώα, στά χωράφια, στήν σπορά, στό θέρος, στό νοικοκυριό. Η άρρώστια όμως μέσα της δούλευε σιγά-σιγά καί τήν έξασθένιζε όλο καί περισσότερο.

Έκτός άπό τίς πολλές άρρώστιες καί τά βάσανά της ή Βάγια είχε καί πόλεμο άπό τόν διάβολο. Μιά ήμέρα κατά τό μεσημέρι είδε όφθαλμοφανώς τόν διάβολο πού πήγε νά τήν γκρεμίση κάτω άπό τό άλογο, αλλά ή Παναγία τήν όποία επικαλέστηκε τήν προστατεύσε. Έκεί κοντά ήταν ένα έξωκκλήσι τής Παναγίας τής Έλεούσας. Γι' αυτό καί σ' όλη τήν ζωή της, όταν περνούσε άπό εκείνο τό σημείο, ξεπέζευε άπό τό άλογο, πήγαινε άπό ευγνωμοσύνη νά άνάψη τά καντήλια καί νά ευχαριστήση τήν Παναγία.

Γιά τελευταία φορά πήγε στήν Παναγία στό Καστρί, τόν Δεκαπενταύγουστο. Μετά τόν Έσπερινό έπιασε άπό τό χέρι τόν γυιό της καί ρωτούσε: «Δέν μου λές, παιδί μ', όλα αυτά έδω πού δείχνουν ψηλά στους τοίχους τά κάναν στους Άγίους; Τόσα μαρτύρια καί βασανιστήρια!». Κοίταζε τά παραστατικά μαρτύρια των Άγίων κάνοντας τόν σταυρό της καί έλεγε ως συνήθως. «Μέγας Κύριε, Μέγας Κύριε, ήμαρτον, Χριστέ μου». Ποιός ξέρει τί αισθανόταν ή ψυχή της! Τούς συμπονούσε γιατί καί ή δική της ή ζωή ήταν ένα συνεχές μαρτύριο.

Ύστερα άπό μισό χρόνο έμπαινε καί ή ίδια στό τελευταίο στάδιο του μαρτυρίου της. Οί έμετοί συνεχία αυξάνονταν καί αύτή είχε γίνει άδύνατη σάν φτερό, ώσπου μία ήμέρα του Μαρτίου φώναξαν τόν ταξιτζή του χωριού, ένα πονόψυχο άνθρωπο, τόν Τάκη Μηλιώνη, γιά νά τήν πάη στήν Αθήνα στό Νοσοκομείο.

Κοίταζε γύρω-γύρω σάν νά τά έβλεπε γιά τελευταία φορά καί έλεγε: «Θά γυρίσω πίσω ζωντανή;». Μάλλον έδινε κουράγιο μόνη της στόν έαυτό της διότι τό ήξερε πολύ καλά ότι θά αναχωρούσε γιά τόν ούρανό. Γι' αυτό καί πολύ καιρό πριν είχε περάσει καί είχε χαιρετήσει τό σοί της.

Στήν Αθήνα πού τήν πήγε ό ταξιτζής, μόνη της καί άσυνόδευτη συνάντησε καί πάλι

τήν άπονιά, όμως τώρα για τελευταία φορά. Κανένα σπίτι συγγενικό δέν άνοιξε να τήν δεχτή για λίγο, να ζεσταθή ή ψυχούλα τής πολύπαθης Βάγιας. Ό ταξιτζής τήν πήγε από καλωσύνη, μέ δική του πρωτοβουλία, στό Λαϊκό Νοσοκομείο στό Γουδί, άγνωστη σέ άγνώστους καί τήν έβαλαν σ' ένα διάδρομο σέ ράντζο.

Τότε είδοποιήθηκε ό γυιός της καί πήγε στό Νοσοκομείο να τήν δή. Ό γιατρός τοῦ εἶπε ότι πρέπει να κάνη έγχείρηση καί τοῦ ζήτησε 50.000 δρχ. Τό ποσό ήταν πολύ μεγάλο καί δέν είχαν να δώσουν τόσα χρήματα, γι' αυτό ή έγχείρηση δέν έγινε. Έζησε μία εβδομάδα μόνο καί έκοιμήθη. Έκει άφησε τό χιλιοβασανισμένο κορμάκι της ενώ ή ψυχούλα της φτερούγισε καί πέταξε ανάλαφρη στους ούρανοῦς, στολισμένη μέ τό στεφάνι τής πίστεως, τής ταπεινώσεως καί τής ύπομονής. Σταμάτησε πιά γι' αυτήν ό πόνος, ή θλίψη καί ό στεναγμός, πού ήταν οί πίο άγαπημένοι σύντροφοί της σ' όλη της τήν ζωή. Έκοιμήθη στίς 10 Μαρτίου τοῦ 1974, σέ ηλικία 47 έτών.

Ή κηδεία έγινε στό χωριό. Όλες οί καρδιές συμπόνεσαν τήν πίο φτωγή, τήν πίο πονεμένη, τήν πίο βασανισμένη καί τήν πίο άγαπημένη γυναίκα τοῦ χωριοῦ. Κανένας δέν είχε οὔτε τό παραμικρό παράπονο έναντίον της.

Ό παπᾶς τοῦ χωριοῦ, πού ποτέ δέν μιλοῦσε σέ κηδεῖες, μίλησε στην κηδεία τής Βάγιας καί εἶπε πολλά έπαινετικά γι' αυτήν.

Ή παρουσία της έχει μείνει άξέχαστη. Για πολλά χρόνια οί γυναίκες τοῦ χωριοῦ, όταν συναντοῦσαν τά παιδιά της, ρωτοῦσαν: «Ά, παιδάκι μου, σύ εἶσαι τό παιδί τής Βάγιας;», καί έκλαιγαν.

Ή Βάγια όσο ζοῦσε μερικές φορές μιλοῦσε λίγο παράξενα, προέλεγε κάποια πράγματα τά όποια ὕστερα από χρόνια γίνονταν πραγματικότητα καί τότε θυμοῦνταν τά λόγια της.

Άρκετό καιρό πρίν από τόν θάνατό της είχε κάτι προαισθανθῆ καί γι' αυτό είχε περάσει από τό σοῖ της να τούς χαιρετήση. «Φεύγω, έγώ θά φύγω θά πάω να ανταμώσω τήν γιαγιά μας, τί θέλετε να τής πῶ;».

Μία εβδομάδα πρίν πάη για τό Νοσοκομείο στην Άθήνα, πήγε στην άδελφή της τήν Άθηνᾶ πού εργαζόταν στίς έλιές στό χωράφι, καί τής λέει ή Άθηνᾶ: «Γιατί έκανες τόσο κόπο καί ήρθες έδῶ κάτω στό χωράφι;», καί τής άπαντάει: «Έ, πῶς να μήν έρθω να χαιρετήσω τήν άδερφή μου; Άθηνᾶ, για μένα πάει, τελείωσε τό πανηγύρι, σέ μία βδομάδα θά πεθάνω».

Όταν ένα από τά παιδιά της ήταν μικρό, είχε περάσει από τό χωριό ένας Δεσπότης. Στό σπίτι εκεί πού έτρωγαν καί τό παιδάκι πίο πέρα έπαιζε, σηκώνεται καί λέγει σέ ένα συγγενή της: «Άχ, βρέ Σταῦρε, να μοῦ εἶδινε καί έμένα ό Θεός ένα από τά παιδιά

μου νά γίνη άνθρωπος δικός του, αφιερωμένος στην Έκκλησία».

Ἡ ἐπιθυμία της καί ἡ εὐχή της ἔγιναν πραγματικότητα. Ὑστερα ἀπό χρόνια τό παιδί της αὐτό ἐπέλεξε τήν μοναχική ζωή.

Σέ κάποιο συγγενῆ της μία φορά εἶχε πεῖ: «Ὅταν βγῆς στήν σύνταξη θά χωρίσεις», καί πράγματι χώρισε καί ἔλεγε μέ θαυμασμό ὅτι εἶχε χάρισμα ἢ Βάγια.

Σ' ἓνα ἀπό τά παιδιά της πού τήν εἶχε πικράνει πολύ, ἐπειδή καί πολύ τό ἀγαποῦσε, ἐπάνω στόν πόνο της τοῦ εἶχε πεῖ: «Δέν θέλω νά βγάλῃς τό ὄνομά μου καί οὔτε τό ὄνομα Βάγια νά ἀκούσης».

Πράγματι αὐτός στήν κόρη του δέν ἔδωσε τό ὄνομα τῆς μάννας του ἀλλά καί ὅταν ἦταν καλεσμένος στά βαπτίσια τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του ξαφνικά μέσα στήν Έκκλησία, ὅταν ἄρχισε τό μυστήριο, ὁ γυιός του κάτι ἔπαθε σάν πυρετό, σάν ριγος, τόν ἔβγαλαν ἔξω καί τόν πῆγαν στόν γιατρό. Ὅταν γύρισε, τό μυστήριο εἶχε τελειώσει καί δέν εἶχε ἀκούσει τό ὄνομα Βάγια πού ἔδωσαν στό κοριτσάκι. Καί τότε θυμήθηκε τήν πρόρρηση τῆς μάννας του.

Ὁ Θεός νά ἀναπαύσῃ τήν ψυχή τῆς πολύπαθης Βάγιας στήν βασιλεία Του, χαρίζοντάς της ἀντί τῶν προσκαίρων θλίψεων πού ὑπέμεινε τήν αἰώνιον ζωήν. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: *Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος»*, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)